

GIẬT MÌNH TỈNH NGỘ

(*Tâm sự của con trai người bạn Quả Khanh*)

Tôi tên Trương Nghĩa, nhà tại thành phố Thiên Tân, năm nay 24 tuổi. Vào năm 19 tuổi, tôi bị bệnh nặng, mới đầu hai chân mất cảm giác, đi đứng khó khăn, tới đó bệnh tình phát nặng, xương hông, xương khớp đau không chịu nổi hai chân không thể cử động, hễ bóp nhẹ vào là đau đến toàn thân co rúm.

Bác sĩ khám xong nói:

- Bệnh này cực kỳ hiếm thấy, vô phương phán đoán, chỉ có thể tạm gọi là “viêm đơ cứng cột sống”. Bệnh này không thể trị, chỉ có về nhà nghỉ dưỡng thôi.

Về đến nhà, suốt ngày tôi nằm dài trên giường, buổi tối cơn đau càng kịch liệt, chẳng cách chi chợp mắt. Ba má tôi ban ngày thì đi khắp nơi cầu thầy chữa trị, ban đêm thì chứng kiến cảnh tôi đau đớn rên la, lòng đau như cắt, cũng không ngủ được. Mới mấy ngày mà cha mẹ tôi thân thể đã tiêu tụy, võ vàng, già đi rất nhiều.

Mẹ tôi có người bạn đồng nghiệp họ Dương, thời trẻ thường nghiên cứu Phật học, hiểu sâu ngữ lý. Ông Dương quy y dưới trướng Hòa thượng Diệu Pháp ở Ngũ Đài Sơn, siêng tu giới định tuệ, hoàng pháp độ nhân. Trong tình huống tôi bị bệnh hết cách chữa như thế này, nghe dương cư sĩ nói Hòa Thượng Diệu Pháp hiểu rất sâu về nhân quả, hễ ai bị bệnh nan y khó chữa mà đến nhờ Ngài thì đều thoát khỏi cơn bệnh lâu năm giày vò. Thấy đều không trị mà được lành và hồi phục giống như chết đi sống lại. Cha mẹ tôi nghe vậy càng thêm nôn nóng, vội tìm đến gặp Hòa thượng Diệu Pháp thử xem sao.

Khi ông bà kể cho Ngài nghe bệnh trạng của tôi xong, Hòa thượng hỏi:

- Có phải con trai hai vị rất ưa ăn thịt ếch?

Mẹ tôi đáp:

- Dạ, phải! Nó ưa món ếch xào ớt, mỗi tuần ăn hai, ba lần.

Hòa thượng lại bảo:

- Hiện giờ hai chân cháu có hình dạng như chữ “cung” phải không?

Vừa nói Ngài vừa dùng tay phác họa diễn tả.

- Dạ, hai chân nó có hình giống y như vậy - Mẹ tôi đáp

Hòa thượng hỏi tiếp:

- Các vị xem hình dáng đó có giống như con ếch không hả?

Thấy ba mẹ tôi ngỡ ngàng, Ngài phán:

- Cháu bị bệnh này là do ăn quá nhiều ếch mà chiêu nên. Đây chính là nhà Phật thường nói là “Nhân quả báo ứng”.

Sau đó Ngài giảng giải Phật lý, nói rõ về nhân quả báo ứng và nêu lên những bằng chứng có thực. Hơn nữa, Hòa thượng còn đích thân đến nhà xem cho tôi, đầu tiên Ngài cổ vũ tôi nên kiên cường đối diện với bệnh tật, tiếp đến lại bảo tôi phải làm đúng như lời Ngài dạy thì chắc chắn sẽ hết bệnh.

Hòa thượng khai thị lý nhân quả báo ứng, giải thích sự luân hồi trong sáu nẻo, khiến tôi vô cùng cảm động và có cảm giác như mình đi trong đêm đen bỗng được đèn soi sáng, tôi cảm thấy chỉ có Ngài mới cứu được mình.

Hòa thượng vừa giảng pháp vừa dùng tay xoa chà chân tôi, thấy thế mẹ tôi cuống quýt ngăn cản:

- Xin đừng làm vậy, vì khẽ chạm đến một chút là cháu nó đau đớn co rúm, run rẩy toàn thân...

Hòa thượng cười bảo tôi:

- Vậy ta có nên xoa bóp cho con nữa không?

Tôi vốn rất sợ người động chạm đến mình, nhưng do đối với Hòa thượng có niềm tin rất sâu nên đồng ý.

Lúc hai tay Hòa thượng tiếp xúc với hai chân tôi, không những tôi chẳng mấy may đau, mà còn cảm thấy nóng ấm, thư giãn, hết sức dễ chịu. Hồi nãy tôi với song thân cứ thắc thỏm lo âu, bây giờ thì an tâm rồi, tôi cảm kích đến lệ tuôn ràn rụa. Nếu như hai chân tôi có thể hồi phục mạnh khỏe, thì đây chính là niềm hạnh phúc và may mắn suốt đời.

Trong lòng tôi tràn đầy niềm tin kính phục Hòa thượng. Một lần nữa Ngài đã nhen nhúm cho tôi niềm lạc quan, vui sống. Hòa thượng còn dặn tôi nhất định từ nay không nên ăn ếch nữa, cũng không được sát hại loài vật để ăn, nếu có thể thì nên ăn chay, để giúp thân mau hồi phục. Ngài giải thích “Tội lớn đầy trời, sám hối liền tiêu”. Chỉ cần tôi thật lòng ăn năn phát lộ sám hối những sát nghiệp đã tạo, mỗi ngày chịu khó vì bao sinh linh tôi hại chết đó mà thành tâm niệm Phật cầu siêu cho nó, thì hai chân tôi dần dần có thể hồi phục lại.

Tôi tuân theo lời Ngài. Bắt đầu ăn chay, niệm Phật. Cha mẹ tôi cũng đồng niệm Phật hỗ trợ, cầu cho tôi sớm mạnh khỏe.

Như thế bệnh của tôi dần dần chuyển tốt, bạn bè đến thăm. Thấy tôi thân thể quá suy yếu, ai cũng khuyên nên ăn thịt cá cho có chất bổ dưỡng. Cha mẹ tôi cũng nóng ruột, đồng bảo tôi hãy đợi thân thể khỏe hẳn rồi hãy ăn chay.

Do niềm tin không kiên cố, tôi bị mọi người thuyết phục, thế là quay lại ăn cá thịt. Về sau này, khi tụng kinh Địa Tạng, tôi mới biết mình thuộc loại người “ Vừa mới phát thiện tâm, trong chốc lát đã vội thôi thất”

Từ sau khi tôi ăn mặn lại rồi. Thì hai chân bắt đầu đau kịch liệt trở lại. Dù tôi có chích, uống thuốc gì, cũng đều vô hiệu. Lúc này cha mẹ tôi mới cuống quýt đi tìm Hòa thượng Diệu Pháp, nhưng Dương cư sĩ nói Hòa thượng đã đi Nam Phương Tự giảng pháp. Trải qua bao trắc trở, vất vả, cuối cùng chúng tôi cũng liên lạc được với Ngài.

Qua điện thoại, Hòa thượng hỏi:

- Con lại ăn cá, lươn, phải không?

Lòng nóng như lửa đốt, mẹ tôi chen vào thưa:

- Dạ, đúng vậy, cá lươn có thể giúp bổ huyết tráng kiện thân thể ạ...

Hòa thượng thở dài nói:

- Ôi chao! Sao các vị không nhớ kỹ lời ta dặn, ăn cá thịt chẳng ích chi cho thân thể, chỉ có hại và làm tăng thêm tội, khiến bệnh tình trở nặng mà thôi!” Thật là nghiệp cũ chưa trừ, lại gây thêm nghiệp mới!”. Lần trước ta đã chỉ các vị cách điều dưỡng rồi, nếu như có thể kiên trì ăn chay, niệm Phật và thành tâm sám hối phát thệ dứt ác, thì bệnh sẽ chuyển tốt. Tuyệt không thể có hiện tượng xấu như bây giờ.

Nghe xong, cả nhà đều hối hận. Chúng tôi bày tỏ lòng ăn năn và tha thiết hứa lần này nhất định vâng theo lời Hòa thượng. Sau đó, cùng thỉnh cầu Ngài dạy cho cách cứu vãn.

Hòa thượng bảo tôi phải tụng Kinh Địa Tạng và chú Đại Bi, phải thực lòng thành tâm ăn năn sám hối, như thế mới dần dần tiêu trừ nghiệp chướng. Hòa thượng buộc tôi mỗi ngày phải siêng năng tụng niệm, hồi hướng công đức trì chú cho chúng sinh khắp pháp giới, như vậy hiệu quả mới tốt. Từ đó tôi mới thật sự bắt đầu học hỏi và tu tập Phật pháp. Ngày ngày khẩn thiết tụng Kinh Địa Tạng và chú Đại Bi. Có nhiều chữ tôi không biết. Nên phải mua máy ghi âm để tụng theo, tôi kiên trì không dám biếng lười. Không bao lâu tôi có thể tụng thuộc lòng chú Đại Bi. Và tụng xong bộ kinh Địa Tạng trong vòng hai tiếng.

Tôi nghĩ đây là nhờ ân Phật, Bồ-tát gia hộ, nên mới có được hiệu quả nhanh như thế. Cha mẹ tôi cũng vì tôi chí thành học Phật hành pháp và chiêu cảm được vô lượng an ủi.

Tôi hằng ngày tập trung tinh thần tụng kinh, trì chú, niệm Phật, chuyên tâm tu hành. Người khác có khuyên tôi ăn thịt, tôi cũng không lay động. Nhờ vậy mà bệnh ngày càng chuyển tốt. Sau đó tôi đến y viện kiểm tra. Họ chẩn đoán là xương đùi hoại tử.

Tôi cũng phối hợp trị liệu đông y, bệnh tôi thuộc dạng tạp chứng nan y hiếm thấy. Nhưng kỳ tích của tôi dần xuất hiện: tôi có thể bước đi không còn đau đớn, tôi nghĩ: “Đây chính là cảnh chuyển theo tâm”. Đã là báo ứng nhân quả thì không nên sợ hãi, buồn rầu, khóc lóc, chỉ cần bình thản đối diện, tin sâu Phật pháp, chí tâm tu hành, nhất định sẽ chuyển xoay ác cảnh thành thiện cảnh.

Qua kinh nghiệm lần này, tôi hy vọng những ai xem chuyện của tôi đều sẽ lấy đó làm gương mà cẩn trọng cảnh giác, mong quý vị đừng sát sinh nữa, để khỏi đi vào vết xe đổ như tôi.

Nếu không đích thân trải qua kinh nghiệm đau đớn khắc cốt ghi tâm này, tôi cũng khó mà tin vào thuyết báo ứng nhân quả, về tội nghiệp sát sinh! Đúng là nhân quả báo ứng rất rõ ràng, như bóng tùy theo hình, không mảy may sai lệch. Cho nên, mong các vị sớm tỉnh ngộ, hiểu rõ sát sinh chắc chắn chiêu ác báo mà dứt tuyệt ăn mặn. Xin hãy xem tôi, sau khi thọ ác báo rồi, mới biết tỉnh ngộ, nhờ vậy mà càng phát trí tuệ, càng có phúc phận.

Tôi luôn nhớ câu: “Ác hữu ác báo, thiện hữu thiện báo”. Những gì chúng ta tạo tác hành động, từng cử chỉ, từng niệm khởi, theo sau đều có quả báo. Người mắt sáng, vừa nhìn là biết ngay. Nếu không thì Hòa thượng Diệu Pháp làm sao thấu rõ nguyên nhân căn bệnh của tôi là do ăn ếch, cá, lươn... mà chiêu cảm nên? Mong quý vị hãy suy ngẫm cho thật kỹ.

(Trích Báo Ứng Hiện Đời – Hạnh Doan biên dịch)

